

LINDA JANSMA

ZWARTE LEUGENS

30 jaar geleden verdween een baby.
Wat heeft vlogger Ruby hiermee te maken?

THRILLER

DE CRIME COMPAGNIE

-6 JULI 1987-

Dit warme weer op de eerste dag van de zomervakantie was genieten met een grote g. Alexandra Palmer duwde met één hand de dubbele kinderwagen voor zich uit, terwijl ze met de andere het handje van haar vierjarige zoon Collin vasthield. Haar andere zoon, Donnell van drie, stond op het meerijdplankje dat aan de wagen gemonteerd was. De twee oudste jongens waren bij vriendjes aan het spelen en ze herinnerde zichzelf eraan dat ze de tijd in de gaten moest houden dat ze hen moest gaan ophalen.

Haar blik ging naar de tweeling in de kinderwagen. Zes maanden waren ze nu. Matthias en Tess. Hoewel ze van geslacht verschilden, leken ze sprekend op elkaar. Een diep geluksgevoel overspoelde Alexandra. Vier jongens hadden ze al toen ze onverwacht, maar niet ongewenst zwanger raakte. Dat het een tweeling zou zijn, daar hadden ze absoluut nooit aan gedacht.

Haar echtgenoot Taylor was eerst helemaal overdonderd geweest en had zich hardop afgevraagd of ze dat wel zouden trekken. Zes kinderen was toch wel even wat anders dan vier. Maar toen het nieuws kwam dat de ene helft van de tweeling een meisje was, was hij omgeslagen als een blad aan de boom. Een dochter! Niet alleen Alexandra's wens, maar ook de zijne. En die van haar vader.

O, haar vader was dolgelukkig met zijn kleinzoons. Alexandra was enig kind en de jongens waren dan ook zijn enige kleinkinderen. Maar een meisje... hij was de koning te rijk.

Toch had ze niet gewild dat hij onderscheid ging maken. Al

was ze nog zo gelukkig dat ze uiteindelijk een dochter hadden gekregen, haar jongens waren net zo belangrijk. Er was dus ook geen sprake van voorkeur en dat verwachtte ze ook van haar ouders. Ze kwam uit een nest waar geld geen probleem was – haar vader bezat een reeks warenhuizen die hem behoorlijk bemiddeld hadden gemaakt – en voorzag al wat er ging gebeuren: veel dure en grote cadeaus voor Tess. Maar dat had ze mooi de kop ingedrukt.

Ze duwde de kinderwagen het Julianapark in en wandelde over de paden naar het speeltuintje aan de andere kant. Er zaten al meer moeders op de bankjes terwijl hun kroost rondrende tussen de grote zandbak, de schommels, wip en het draaimolentje. De weide naast de speeltuin was ook behoorlijk vol en in de her-tenkamp zag ze ook mensen lopen.

Het was natuurlijk logisch dat het zo druk was – de temperatuur liep tegen de dertig graden en wat was er dan fijner om met je kleintje naar buiten te gaan?

‘Hé, Xandra,’ zei een kleine, mollige vrouw op een van de bankjes. Ze droeg een hoofddoek en een lang gewaad, wat volgens Alexandra ontzettend warm moest zijn. De vrouw zelf leek er geen last van te hebben; ze schoof een stukje op zodat Alexandra naast haar kon komen zitten.

Alexandra zei tegen Donnell en Collin dat ze konden gaan spelen, parkeerde de kinderwagen naast het bankje en keek even of de tweeling nog sliep. Met een zucht liet ze zich naast de vrouw met de hoofddoek zakken.

‘Pfff,’ pufte ze. ‘Het is toch wel warm in de zon, hoor.’

‘Wij hebben geen klagen,’ zei een jonge vrouw die aan de andere kant van de vrouw met de hoofddoek zat. ‘Amira hier zei net dat die lange jurk precies een oven is.’

Amira grinnikte. ‘Dat zei ik helemaal niet.’

‘Maar je dacht het wel.’

‘Ik leg me neer bij het onvermijdelijke,’ declameerde Amira.

Alexandra boog zich wat naar voren en zei: ‘Serieus, Amira. Heb je het nou niet heet?’

‘Natuurlijk wel. Maar niet meer dan jullie. Vergeet niet dat er ook sprake is van een zekere isolatie.’ Ze keek opzij naar de andere vrouw. ‘Ik denk dat jij het een stuk warmer hebt in dat zwarte truitje, Petra.’

Petra gebaarde dat dat wel meeviel. ‘Ik heb het niet zo gauw heet. Dat ligt niet in mijn aard. Ik ben een ijskonijn, zoals mijn alter ego altijd zegt.’

Er viel een korte stilte, maar toen barstten ze alle drie in lachen uit.

‘Ijskonijn!’ gierde Amira. ‘Hoe verzint ie het!’

‘Het slaat nergens op,’ zei Alexandra nadat ze bekomen was van het lachen. ‘Een ijskonijn wil zeggen dat je geen gevoelens hebt. Niet dat je het altijd koud hebt.’

‘Ach,’ zei Petra laconiek. ‘Wie weet vindt Marco wel dat ik geen gevoelens heb.’

Alexandra staaarde haar aan. ‘Meen je dat nou, of maak je een grapje?’

Heel even keek Petra heel serieus terug, maar toen lachte ze breeduit. ‘Natuurlijk is dat een grapje! En ook dat ijskonijn bedoelt hij als grapje. Hij weet best wat het betekent, maar hij gebruikt het voor mij omdat ik het altijd koud heb.’

‘De jeugd, Xandra,’ zei Amira. ‘Die gaat zo met elkaar om. Wij zijn daar te oud voor.’

‘Zeg, ik ben drieëntwintig, hoor!’ riep Petra.

‘Ja, en wij al ruim halverwege de dertig,’ kaatste Amira terug. Ze keek naar Alexandra. ‘Wij zijn te volwassen voor zulke grapjes, toch?’

Alexandra zei maar niet dat Taylor ook nog wel van dergelijke grapjes maakte. Af en toe gedroeg hij zich als een tiener. Zo kon hij vanuit het niets ineens een naakt kussengevecht beginnen, waar zij dan gretig aan meedeed. Het eindigde dan meest-

al in bed waar ze stomende seks hadden. Ze vroeg zich ineens af hoe dat bij Amira thuis ging. Ze wist dat Amira's man nogal traditioneel was, vandaar ook de lange, allesbedekkende jurk en de hoofddoek. Amira had weleens aangegeven dat de hoofddoek haar niets kon schelen, dat had te maken met haar respect voor Allah en haar geloof, maar die jurk had wat haar betrof niet hoeven. Maar ja, ze had dat niet voor het kiezen, had ze verzucht.

Een luid gekrijs deed hen alle drie opkijken. Een groepje kinderen stond bij de schommel en tussen hen in zag Alexandra Collin liggen. Hij huilde alsof hij al zijn botten gebroken had.

Ze sprong overeind en na een korte blik in de kinderwagen, liep ze haastig naar het groepje toe, gevolgd door Amira, Petra en nog een paar moeders.

'Ach jongen toch,' suste Alexandra en ze knielde naast Collin neer. Hij hield zijn handje tegen zijn hoofd gedrukt, terwijl de tranen over zijn rood aangelopen wangen liepen.

'Hij rende tegen de schommel!' zei een meisje, dat er nogal be-teuterd bij stond te kijken.

'Heel hard!' riep Zahir, Amira's zoontje van vijf.

'Jij duwde hem!' riep een jochie, dat niet ouder kon zijn dan een jaar of vier.

'Nietes!' kaatste Zahir terug.

'Ik zag het toch!'

'Jongens, even rustig,' maande Amira de kinderen tot kalmte. 'En ga een beetje achteruit zodat we Collin goed kunnen bekijken.'

Collins gekrijs werd wat minder toen Alexandra hem optilde en tegen zich aan drukte en na enkele minuten was er alleen nog wat gesnik te horen.

'Gaan jullie maar weer spelen,' zei Petra en ze gebaarde naar de wip. 'Hup.'

Terwijl Alexandra Collin troostte, kwam ook Donnell aange-rend en wreef broederlijk met zijn hand over Collins blote been-

tje. Ze liepen terug naar het bankje waar Alexandra zich op liet neerzakken en Collin op schoot nam. Ze trok zijn handje weg en bekeek de schade. Er was weinig te zien. Geen bloed, geen buil. Nog niet, in ieder geval. ‘Dat zal wel een blauwe plek worden, jongen,’ zei ze zacht.

Met een trillende lip knikte Collin.

Glimlachend duwde Alexandra zijn hoofd tegen haar borst en aaide hem over zijn haar.

‘Mama,’ klonk Donnells stem naast haar. Hij stond op zijn tenen bij de kinderwagen, met zijn handen om de rand, zijn ogen op de baby’s gericht. Toen keek hij om naar Alexandra en vervolgde: ‘Mama, waar is Tess?’